

Τι σημαίνει το «αιωνία η μνήμη» το οποίο ψάλλεται στο τέλος των μνημοσύνων;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Το γένος των ανθρώπων στον Παράδεισο. Οι Ιεράρχες. Χρονολογείται 1670-1690 Πάτμος.

Το «αιωνία η μνήμη» ισοδυναμεί με το να βρίσκεται κανείς στη μνήμη του Θεού. Γι' αυτό η Εκκλησία εύχεται «να διατηρηθεί» ο κεκοιμημένος στη μνήμη του Θεού. Διότι αν μας «λησμονήσει» ο Θεός, αν μας πει «ουκ οίδα υμάς», οδηγούμαστε στον πνευματικό αφανισμό.

Η κτίση, λένε οι Πατέρες, ζει πνευματικά και υπάρχει μόνο όταν μετέχει στην άκτιστη ενέργεια του Θεού. Από αυτή την άκτιστη Χάρη παίρνει συνεχώς το πνευματικό είναι και τις δυνατότητες της εξέλιξης της. Και αυτό είναι φυσικό, εφόσον η θεότητα είναι το Ον και η κτίση το μη ον. Η κτίση υπάρχει δηλαδή, επειδή μετέχει στην ουσιοποιό και ζωοποιό και θεοποιό άκτιστη Χάρη του Θεού, όπως μας λέει ο Μ. Βασίλειος: Μονάχα δυο πράγματα υπάρχουν η θεότητα και η κτίση, η αγιαστική δύναμη και η αγιαζόμενη: «Δύο γαρ λεγομένων πραγμάτων,

θεότητός τε και κτίσεως, και δεσποτείας και δουλείας και αγιαστικής δυνάμεως και αγιαζομένης».

Πηγή: *Θάνατος, Ανάσταση και Αιώνια Ζωή*, Εκδ. «ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ», Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Καρέας 2002, σ. 163.